

Vylyan Szőlőbirtok és Pincészet

Mágia és realizmus

Hommage à Debreczeni Pál

A Vylyan eddig vetett, most arat. Debreczeni Pál, mindannyiunk bánatára, már nem érthette meg a pincészet sikertörténetének legújabb fejezeteit. Bár nyilván nem találna benne semmi meglepőt. Épp eleget dolgoztunk ezért, mondaná, egyszerűen beérett a csapat munkája, ennyi az egész. A borkészítés az egyik leghosszabb tanulási folyamat, amelynek soha nem lehet vége, csak mindig újabb és újabb állomások következnek. Ezt már Debreczeni Mónika állapítja meg bölcsen, aki értő kézzel folytatta férje megszakadt munkáját.

Aranycsapat

A Vylyan beérett, vagy ahogy Mónika fogalmaz: mérföldkőhöz érkezett. A 2003-as év mindenképpen fordulópont, ennek az évfolyamnak a borai több szegmensben is reflektorfénybe állították a pincészetet. Felméréseim szerint a Vylyan Vörös, alias Red ár-érték arányban elnyerte a „Magyarország legjobb bora címet”. Aki kóstolta, az nyilván egyetért, aki nem, az most már szomorkodhat, és csak abban reménykedhet, hogy a 2004-es sem okoz majd csalódást. De ha mégis, akkor búsulhat tovább egy jobb évjárat reményében.

Akárhogyan is van, a Vylyannál ez a nagy letisztulás időszaka. A borok mindhárom, a classic, a prémium és a dőlőszelektált kategóriában teljesen kitöltik a számukra rendelt minőségi tartományt. A magyarázat egyszerű, bár erre nézve sincs recept. Mindenekelőtt adott egy jól bevált, összeszokott aranycsapat. Debreczeni Pál értett a csapatépítéshez. A játékosok a borászat elkötelezett hívei, ők az igazi márkavédjegy. Ipacs Szabó István valódi center, érzékeny és kísérletező kedvű borkészítő, sosem elégszik meg azzal, amit épp elért. Kutat, keres, mindig csak tovább, és ha szembe szalad egy fürge, ámde sok jót nem ígérő évjárat, azt minden erejével igyekszik kicselezni. A Vylyan játékosai tudnak passzolni, és a labda mindig annál landol, akinek szánták. Marie-nál például, a francia borászlanynál, akinél jobb partnerről álmodni sem lehet. A családja Napóleonig visszamenőleg kizárólag szőlőben és borban utazott, a növényi léleknek előtte titka nincs, de ha volna, azt úgyis pillanatok alatt megfejtené. Marie csak a teleket viseli nehezen Magyarországon, tiszta depi lesz tőle, úgyhogy olyankor kivesz két hónap szabadságot, és elmegy melegebb vidékre, tavaly éppen a kenguruk földjén dolgozott végig egy szüretet. Amúgy valószínűleg többet tud Villányról, a terroirról, mint jó néhány bennszülött. Aztán ott van még monsieur Confuron, a Cote d'Or pinot-specialistája, akinek minden bizonnyal van némi szerepe abban, hogy a Vylyan pinot-i a legszebbek kicsiny hazánkban. Szerintem legalábbis, de hát én elfogult vagyok. Kovács Tibor, a Hétszőlő birtokigazgatója is elévülhetetlen érdemeket szerzett a szaktanácsaival, amelyeket Vylyanék meg is fogadnak. Kovács úr kétségkívül a legnagyobb tudással felszerelkezett szőlőtudor idehaza. És akkor a betonhátvéd Balogh Kornél szőlészt még nem is említettük, vagy ott van Monostori Balázs növényvédő szakmérnök, aki a pincei munkálatok irányításában is a legügyesebb középpályás, szinte mindegy, hogy a szőlő vagy a bor oldalán vetik-e be, mindkét pályán otthonosan mozog.

Az élet álom

Szóval Mónika ennek a családnak a nagymamája, anyukája, lelki gondozója, barátja és összetartó ereje. Ebből a szempontból a Vylyan családbb pincészet, mint azok, amelyeknek tagjait valóban a vér kötéleke fűzi egymáshoz. Az emberi kapcsolatok mágijája valamiképpen a borok harmóniáján is érződik. Léghő van itt mindennek, már-már valami finom, félve mondom ki, félve ne értsék, ezoterikus hangulata. Nyilván közrejátszik ebben a korán eltávozott Debreczeni úr hiánya, aki most a birtok őrangyalként óvó tekintettel egy másik dimenzióból igazgatja ittlétben mozgó családtagjait. Mónika érzi ezt a legjobban, nem tud elég hálás lenni a csapatnak, akik kivétel és szemrebbenés nélkül áldozzák fel akár hétvégéiket is a közös ügy oltárán. A Vylyannál ügyeletben kell állni, mert egyre többen zarándokolnak el a Fekete-hegyre, hogy átélhessenek valamit ebből a bizonyos léghőből. Mónikáék nyitnak is a nagyközönség felé. Hamarosan kellemes kis teraszon, hidegkonyhai falatokhoz kortyolhatjuk majd a mennyei nedőket, és miközben szemünk elvész az egymást érő ültetvények sorai között, elmerenghetünk azon, milyen jó volna így élni, mindig egy pohár jó borral a kezünkben, a természet fény-árnyék játékának bővületében. Fejbe kólintva az elmúlás szomorkás tudatával, és meglegyintve az ittlét mámorával. Tudatállapotok határmezsgyéin egyensúlyozva, amelynek változásait nem az alkohol, hanem az életminőség

foka irányítja. Azt hiszem, messzire kalandoztunk, valahogy vissza kellene találni az úgynevezett realitásba. Bár e tekintetben minden bizonnyal senor Calderonnak lehetett igaza, aki váltig állította, hogy az élet álom, és téziseit e cím alatt egy meglehetősen velős és még csak nem is didaktikus színműben foglalta össze. Alkalmadtán lapozzák föl.

Pálmaház

Vannak persze kézzel, illetve racionális ésszel foghatóbb magyarázatai is a Vylyan sikerének, a borminőség folyamatos javulásának, illetve a belefeccölt marketing-energiának. Mónika a jelenlegi helyzetet szerényen így sommázza. „A több mint tíz éve megfogalmazott szempontok és elvárások eleve nagyon magasak voltak. Valójában még csak mostanra teremődtek meg a feltételek, hogy egyáltalán érvényesíteni lehessen azokat. Ma már kicsit jobban tudunk élni a lehetőségeinkkel, elérkeztünk egy állomáshoz, és ezt a fogyasztó is érzi. Számtalan alkotóeleme van a történetnek. Az ültetvények egyszerűen öregebbek lettek, többet adnak magukból. Aztán meg izgalmas fajták jöttek be, amelyek a pincészetre irányították a figyelmet.” A kadarka és a syrah pillanatok alatt tőntek el a rajongók pincéiben és borhőtőiben. Lassan nem is az eladott mennyiség számít, hiszen már rég nem kérdés, hogy az utolsó palackig elfogy minden, hanem az értékesítés sebessége. A legrövidebb idő alatt elfogyott bor hazai versenyén kétséget kizáróan a Vylyan viszi el a pálmát. Sőt, egy egész pálmaházat. A 2003-as Cabernet Franc például csak a legnagyobbakhoz mérhető, új borminőséget és fogalmat teremthet a piacon. Régebben talán gyorsabban hoztak meg egy-egy döntést, amelynek alapján ez vagy az a bor napvilágot látott. Manapság azonban már van arra idő és energia, hogy ugyanezeket a kérdéseket átrágják, többször is megvitassák, és csak mindezek után jussanak közös nevezőre. Az már régóta világos, hogy a különböző fajtákat nem lehet egy kaptafára kezelni. Mindegyik más és más megközelítést igényel, mind szellemi, mind pedig gyakorlati síkon. A fajták természetrajzának és viselkedésének kiismeréséhez bizony idő kell. Pedig itt még a szaporítóanyagot is a talajviszonyokhoz hangolták. Anno Frankhonból érkeztek szakik, hogy megfelelő alany és klón eresszen gyökeret a Fekete-hegy termékeny talajában. Még Kovács Tibor is úgy nyilatkozott, na, majd ha ez az ültetvény termőre fordul, akkor láttok csak csodát. És a jóslat, lám, valóra vált.